

מת עבד כמחלק חלב. לאחרונה, עבר כנהוג בחברה מיסחרית. הילד הראשון נולד רק אחרי ארבע שנות נישואין. אחרי זה, נכנס העסק לתלם: כל שנה וחצי ילד. היום, מלאים שני חדרי הדירה הקטנה בשבעה ילדים שחוריי-עניים: שמחה (11 חצי), יפה (9), יהודה (7), ז'קלין (6), שלמה (4) יצחק (2), יעקב (1). ועתה — הארבעה החדשים.

„בארבעה האלה — גמרנו, אמרה סול. מרדכי מניף בזרועותיו את יעקב הקטן. דעתו שונה: „עוד ילדים? למה לא? ילדים זה דבר טוב. אני רוצה הרבה ילדים גדולים מסביב לשולחן.“

מוקדם

לחגוג בינתיים

כ ? מה שהשגנו השגנו בכוחות עצמנו. הבית, המכונית, הכל. מרי ושאלו קבני הם עולים ותיקים מצרים. הגיעו — בנפרד — לחיפה, הכירו במסיבה לפני חמש שנים, ומאז לא נפרדו. מרי פקידה אצל עורך-דין. שאלו פקיד בבנק.

בהתחלה, שכרו דירה, ההורים שגם אמצעיהם מוגבלים, לא יכלו לעזור. לאט לאט, חסכו השניים כסף לרכישת דירה בת שלושה חדרים בקריית-אליעזר, לריו הוט, ואפילו למכונית קטנה.

רק הילדים בוששו לבוא: „כבר מהתחלה אמר הרופא שזאת רק שאלה של זמן, ושכלל שהמקרה של מרי הוא קל, הוא בטוח שהטיפול יעזור.“

נזכר שאלו: „אני זוכר את היום שהרופא אמר לה שהיא בהריון. הייתי איתה. תמיד הייתי הולך איתה לרופא.“

„שמחנו, אבל לא חגגנו. כל הזמן היה קיים אצלנו הפחד שלא תעבור את ההריון. את החגיגות צריך לעשות בזמן.“

„אפילו עכשיו, אנחנו עוד לא חוגגים. עוד לא היכנו כלום לתינוקות, לא לולים, לא מיטות, כלום. קודם שמרי תרגיש טוב, ושנראה את התינוקות יוצאים מפה.“

לעומת הרביעייה של סול, שמשקלם נורמלי (1800—2800) — נמצאים שני הבנים ושתי הבנות של סול באינקובטור.

אחת הבנות, שכבר מהרגע הראשון לחייה היתה חלישה מכולם, לא החזיקה מעמד. מתה רק חיוק בלב מרי ושאלו את החושש להייהם של השאר.

סביב מיטתה של מרי פרחים ומתנות, מבקרים רבים. בניגוד לסול התשושה, היא כבר יורדת מהמיטה. מאושרת.

„לא ראיתי את הילדים שלי מאז הלידה.“ היא מחייכת. „אני גם לא מיניקה אותם. אז לפעמים נרמה לי שלא ילדתי.“

אבל היא ילדה. ועוד איך.

„יהיה

קשה“

ע כשיו, לצד השמחה, מתגנבות הדאגות לעתיד. מצבם של בני הזוג קבני אולי קצת יותר טוב מזה של ה-אוהיונים. הכנסתם יותר גבוהה, יש להם שתי משכורות, אין להם שבעה ילדים להאכיל ולגדל.

אך בעובדה שלאוחיונים יהיה קשה עוד יותר, אין משום נחמה לקבנים. שני הזוגות גם יחד הינם ישראלים ממוצעים, ש-בקושי הסתדרו עד היום עם המשכורת. עתה, לא יסתדרו כלל.

בעולם הרחב, נוהגות חברות מסחריות להתלבש על אירועים סנסציוניים כאלה, לקחת את התינוקות תחת חסותן, להמטיר עליהם כל טוב — בתמורה לפירסומת שהן מוציאות מזה.

אם יעלה הרעיון המבריק והחדשני הזה גם במוחו של פירסומאי ישראלי, יצליחו אולי שתי המשפחות, שיצרו אירוע היסטורי — שתי רביעייות ביממה אחת — להתגבר על קשייהן הראשונים.

עד אז, נראה העתיד אפור למדי, ל-שתי האמהות המאושרות:

„יהיה קשה“ אומרת מרי. „העורך-דין יצאצלו עבדתי, לא יכניס למשרד אשה עם ילדים. בכלל, גם להשאיר אותם בבית לבד אי-אפשר. אך איך נסתדר עם משכורת אחת?“

איפה נכניס את כולם? שואלת סול בעצבנות. „אפילו מיטה של הבת הגדולה שהיתה עוברת מילד לילד, שבורה, הבטיחו לנו הרבה עזרה. אבל בינתיים — לא רואים כלום.“

יוסף, ויוסף זה יוסי.“ אדריאנה גילהר קיבלה את ג'ו ב-1968. מידיד ימאי:

„תמיד ביקשתי ממנו שיביא לי איזה חיה מאפריקה.“ היא נזכרת.

„לפני כשנתיים, הוא ברח ממני. התי חתנתי אז, ולא היה לי ראש לטפל בו. כשראיתי את התוכי בטלוויזיה, ידעתי מיד שזה התוכי שלי. הלכתי למשטרה ומסרתי את תעודות-החיסון שלו, שהוצאו בלאס-פלמס, ומספר נוצות שנשארו ברשר תי מאז.“

שתיקה בסדן. זהו המצב כרגע. כל אחד מארבעת הבעלים משוכנע שהתוכי הממאיר הוא שלו — ואף מציא הוכחות לכך. היחיד, כמובן, שהיה יכול לפתור את הדילמה, הוא התוכי עצמו — אבל הניבוזה הזה שותק ואינו מוציא מילה מפיו.

הוא גר בקריית-ביאליק. רציתי לקחת אותו בחזרה, אבל מואס לא רצה להחזיר לי. הבאתי שוטר.

„לתוכי שלי קוראים יוסי. הוא יודע לשיר את השיר יוסי גנב אווז בגרמנית. הוא מחקה את אבי, שהוא חולה-קצרת.“

חיים מואס מתנגד נמרצות שיקרא לתוכי יוסי: „קוראים לו קוקו וזהו. הוא אפילו יודע להגיד זאת בעצמו. הוא נמצא אצלי מזה שלוש שנים. הוא בן ארבע בערך. הוא תמיד היה בורח ממני. בפעם אחרונה הוא ברח לפני כשמונה חודשים.“

אחרי כמה ימים, החזירו לי אותו. ואו הופיע עמוס, בליוויית שוטר, ולקח אותו. התמונה מצטרפת רגינה דרורי: זאת בכלל תוכייה ולא תוכי. היכרתי אותה מיד, כשראיתי אותה בטלוויזיה. זאת רוזמונדה שלי. הבאנו אותה מקלבאר עוד ב-1966.

הווי

יוסקה, השמיע קול!

פרשת התוכי, שטימטם את

המישטרה ושיגע שופטת

בישראל, הולכת ומסתכנת

ככל שהוא הולך והופך לדמות המפורסמת ביותר בישראל, הולך ומחמיר פיצול-האישיות של יוסי. בעוד שבתחילה הוא היה רק שניים, עתה הוא כבר ארבעה. בשלב ראשון, נלחמו רק מאיר עמוס וחיים מואס על זהותו — והבעלות עליו — של התוכי השתקן (האם יוסי הוא קוקו לגמרי, העולם הזה 1833). כיום, נוספו אליו הם עוד שניים.

תוכיית דרורי רוזמונדה שלי

תוכיית גילהר ג'ו שלי

הוא שתק כאשר יואל דר, משידורי ישראל, ניסה במשך שעות לדובבו. הוא שתק בישיבת בית-המשפט, כאשר השופטת מרים שטרקמן-ורלינסקי סרה לביתו של עמוס, כדי לגבות מהתוכי עדות, ציפתה שעות למוצא-פיו. הוא נכנע פעם אחת בלבד — וגם זה רק לשיטות המשטרתיות הנודעות לשימצה: סמל מנחם רייטר, שעקב אחריו בהסתר מחדר סמוך במשך שעות ארוכות, העיד שהוא פצה לפתע

תוכי יוסי: זיקוקי-רוזמונדה שתיקה נבזית

תוכאי מואס קוקו שלי

בזמר יוסי גנב אווז. השאלה היא רק, האם זו אכן הוכחה, כרגע. יוסי, בחייך — השמיע קול!

* השם יוסי נפוץ בין התוכים. הסיבה: שתי המילים הראשונות שתוכי לומד ל-הפליט, בדרך כלל, הן „יוסי“ ו„סו“ — כן, באנגלית ובספרדית.

מאזן-האימה כרגע. איפוא, הוא כדלהלן: שמתו הם יוסי או קוקו או רוזמונדה או ג'ו. גיליו — שלוש, ארבע, ארבע וחצי או חמש וחצי. מקום הולדתו: ביאפרה, גאנה, לס-פלמס או ישראל. בעליו: מאיר עמוס או חיים מואס או אדריאנה גילהר או רגינה דרורי.

במצב כזה, פלא שהוא מעדיף לשתוק? **גנב אווז.** סיפר מאיר עמוס, אצלו מתארח כרגע התוכי המסובך: „התוכי

תוכאי מאיר יוסי שלי

יהיה שלי מאז ומתמיד. הבאתי אותו מגא-נה, עוד בימים הטובים שעבדתי שם מטעם סול-בונה. הוא נמצא אצלי כבר חמש שנים. קניתי אותו מהילידיים שם.

„לפני כמה חודשים, הוא ברח ממני. שכחתי פשוט לסגור את השולחן. אחרי כמה ימים, מצאתי אותו אצל חיים מואס, שגם